

Sygn. akt IV CSK 246/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku K. M. i J. M.
przy uczestnictwie "O." Spółki z o.o. w P.
i Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz spółki pod firmą "O." spółki z o.o. w P. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

J. i K. małż. M. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 czerwca 2013 r., którym Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 sierpnia 2012 r. i oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz spółki pod firmą O. sp. z o.o. z siedzibą w P.. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzili, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy naruszył wynikającą z art. 2 § 3 k.p.c. i art. 16 § 1 k.p.a. zasadę związania sądu powszechnego ostateczną decyzją administracyjną, dokonał bowiem merytorycznej kontroli decyzji P. w G. z dnia 5 maja 1966 r. i pomimo braku tożsamości podmiotu będącego jej beneficjentem z podmiotem, który - według twierdzeń uczestnika był jego poprzednikiem prawnym - uznał uczestnika za uprawnionego z wymienionej decyzji.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazali, nie świadczy o niej bowiem powtórzenie uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych i ogólnikowe powołanie się na naruszenie zasady związania sądu powszechnego ostateczną decyzją administracyjną. Z ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego postanowienia wynika, że decyzją z dnia 5 maja 1966 r. P. w G. zezwoliło G. z siedzibą w G. przy ul. D. na przeprowadzenie rurociągu m.in. przez nieruchomość stanowiącą obecnie własność wnioskodawców i zabroniło właścicielom nieruchomości wznoszenia nad trasą rurociągów wszelkich budynków, kopania kanałów, rowów lub studni oraz sadzenia drzew i prowadzenia plantacji o charakterze łatwopalnym, a kolejną decyzją z dnia 6 października 1966 r. orzekło o przyznaniu poprzednikowi prawnemu wnioskodawców odszkodowania za straty poniesione w związku z przeprowadzeniem rurociągu w kwocie 10 878,31 złotych (sprzed denominacji). Podmiotem zobowiązanym do wypłaty odszkodowania było (...) Przedsiębiorstwo Obrotu [...] „C.” z siedzibą w G. przy ul. D.. Sąd Okręgowy - wbrew odmiennym wywodom skarżących - nie dokonywał merytorycznej kontroli decyzji z dnia 5 maja 1966 r., wręcz przeciwnie, uwzględnił wynikające z niej uprawnienia. Przyjął, że decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94 ze zm., następnie jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) stanowi tytuł prawny do trwałego ograniczenia właściciela

nieruchomości w przysługującym mu prawie własności. Stanowisko Sądu Okręgowego jest zgodne z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68) i wcześniejszymi orzeczeniami powołanymi w uzasadnieniu tej uchwały. Sąd Okręgowy czynił jedynie ustalenia dotyczące następstwa prawnego po stronie uprawnionego G. z siedzibą przy ul. D. w G., co nie jest to równoznaczne z naruszeniem zasady rozgraniczenia drogi sądowej i drogi administracyjnej. W uzasadnieniu wniosku o ustanowienie służebności skarżący zresztą sami twierdzili, że spółka pod firmą O. sp. z o.o. z siedzibą w P. jest następcą prawnym „N.” sp. z o.o. z siedzibą w W., powstałej w wyniku przekształceń własnościowych C. S.A.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Wysokość kosztów na rzecz uczestniczącej w postępowaniu spółki została określona na podstawie § 7 pkt 3 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).